

sielle nettoindkomster, kommer disse altid til beskatning efter de almindelige regler.

Hvis selskabet har finansielle nettoudgifter, må disse fordeles på den tonnageskattede del og den almindeligt beskattede del af virksomheden, idet kun den del af de finansielle udgifter, som kan henføres til den almindeligt beskattede virksomhed, vil kunne føres til fradrag. Det foreslås, at nettofinansudgifter fordeles forholdsmæssigt efter den regnskabsmæssige værdi af de aktiver, der er knyttet til den tonnageskattede virksomhed, og de aktiver, der er knyttet til den almindeligt beskattede virksomhed.

Valutakursgevinster og -tab foreslås holdt uden for beregningen af nettofinansudgifter. I stedet foreslås valutakursgevinster og -tab fordelt og beskattet efter samme regler som for nettofinansudgifter. Hvis således et selskab, som driver såvel tonnageskattet virksomhed og anden virksomhed, eksempelvis har nettofinansudgifter (excl. valutakursgevinster og -tab) på 100 og en nettovalutakursgevinster på 150, vil begge poster skulle fordeles mellem den tonnageskattede virksomhed og den virksomhed, som beskattes efter de almindelige regler. Antages det i eksemplet, at halvdelen af nettofinansudgifterne og nettovalutakursgevinsterne vedrører den almindeligt beskattede virksomhed, vil nettoresultatet være, at en nettoindkomst på 25 komme til beskatning i den almindeligt beskattede virksomhed, mens de resterende 25 henføres til den tonnageskattede virksomhed. Uden en særlig regel for fordeling valutakursgevinster og -tab ville samtlige 50 komme til beskatning efter de almindelige regler.

Baggrunden for denne særlige regel er, at rederierhvervet er meget følsomt over for udsving i valutakurserne, ikke mindst i dollarkursen. Rederiernes gæld er ofte optaget i dollars, og et fald i dollarkursen i år 1 vil betyde en valutakursgevinster, mens en tilsvarende stigning i år 2 vil betyde et valutakurstab. Indregnes disse gevinster og tab generelt i nettofinansudgifter og nettofinansindtægter kunne det indebære, at en gevinst som følge af valutaudsving i år 1 blev beskattet efter de almindelige regler, mens et tilsvarende tab i år 2 ikke ville kunne føres til fradrag.

Ved opgørelsen af nettofinansudgifter eller -indtægter medgår renter, gevinst og tab omfattet af kursgevinstloven samt eventuel rentekorrektion for overkapitalisering, jf. pkt. 4.4. nedenfor.

Det foreslås samtidig, at gevinst og tab på kontrakter (terminkontrakter m.v.), som har til formål at sikre driftsindtægter og driftsudgifter omfattet af tonnageskatteordningen, henføres til den indkomst, som kontrakterne skal sikre. Hvis et rederi således eksempelvis indgår en kontrakt, hvorefter man mod en præmiebetaling sikrer sig mod faldende fragtrater i en given situation, vil det beløb, der vil komme til udbetaling til rederiet i tilfælde af faldende fragtrater, skulle

henføres til den tonnageskattede del af virksomheden.

Det er alene kontrakter vedrørende driftsindtægter og driftsudgifter, der omfattes af bestemmelsen. Kontrakter vedrørende anlægsaktiver – eksempelvis kontrakter på levering af skibe – er ikke omfattet. Tab og gevinst på sådanne kontrakter beskattes efter kursgevinstlovens regler.

4.4. Værn mod overkapitalisering af tonnageskattede rederier (lovforslagets § 14).

Som nævnt i det foregående kan der ikke foretages fradrag for udgifter ved indkomstopgørelsen efter tonnageskatteordningen. Dette gælder også renteudgifter. Der vil således være et incitament til at have så stor en egenkapital som muligt i et selskab, der driver rederivirksomhed, og til at placere finansieringsudgifter andre steder, hvor sådanne udgifter kan føres til fradrag. Der er derfor behov for en værnsregel mod overkapitalisering af selskaber, der anvender tonnageskatteordningen.

Det foreslås, at der fastsættes et mindsteforhold på 2:1 mellem egenkapital og fremmedkapital i tonnageskattede rederier. Der er intet til hinder for, at et rederi har en egenkapital, som er større i forhold til fremmedkapitalen end det her nævnte forhold, men i så fald vil der skulle beregnes en rente af den overskydende egenkapital, og denne rente vil skulle beskattes. Rentesatsen vil være den afkastsats, der er nævnt i virksomhedsskattelovens § 9. Denne afkastsats opgøres årligt og er for indkomståret 2001 opgjort til 6 pct.

Det er samtidig nødvendigt, at denne rentekorrektion fragår ved opgørelsen af rederiets nettofinansudgifter eller nettofinansindtægter, jf. pkt. 4.3. Baggrunden herfor kan illustreres med følgende forenkledte eksempler:

1) Et rederi, som udelukkende driver tonnageskattet virksomhed, opfylder lige netop kravet om et forhold på 2:1 mellem egenkapital og fremmedkapital. Rederiets aktionærer vælger at indskyde en egenkapital på yderligere 100, som placeres i rentebærende værdipapirer. Rederiet opfylder herefter ikke længere kravet om et forhold på 2:1 mellem egenkapital og fremmedkapital. Rederiet er nu overkapitaliseret, og der skal foretages en rentekorrektion.

Rentekorrektionen, som er beregnet på grundlag af de førnævnte 100, vil altid komme til beskatning i rederiet. Hvis rederiet har nettofinansindtægter, vil det faktiske renteaftast af de 100 imidlertid også komme til beskatning. Der sker således en form for dobbeltbeskatning, som undgås ved at fratække den fiktive og beskattede rentekorrektion fra den reelle og ligeledes beskattede nettofinansindkomst.

Hvis rederiet har nettofinansudgifter, kommer rentekorrektionen stadig til beskatning. Rentekorrektionen fratækkes ved opgørelsen af nettofinansudgifterne, men da et tonnageskattet rederi ikke kan få fra-